

James Joyce: Ulysses: 7: Aeolus

Suomentanut Leevi Lehto

Luonnos, tammikuu 2006

IRLANTILAISEN SUURKAUPUNGIN SYDÄMESSÄ

Nelsonin pylvään edessä raitiovaunut hidastivat, vaihtoivat raidetta ja laahaajaa, lähtivät Blackrockin, Kingstownin ja Dalkeyn, Clonskean, Rathgarin ja Terenuren, Palmerston Parkin ja upper Rathminesin, Sandymount Greenin, Rathminesin, Ringsendin ja Sandymount Towerin, Harold's Crossin reiteille. Dublinin Yhtyneen Raitiotieyhtiön käheä tarkastaja hoilasi ne matkaan:

- Rathgar ja Terenure!
- Vauhtia, Sandymount Green!

Oikealla ja vasemmalla yhdensuuntaisesti kalisten kilistäen kaksikerroksinen ja yksikerroksinen irrottautuivat päätepysäkeiltään, kääntyivät alaspäinviettäville raiteilleen, liukuivat yhdensuuntaisesti.

- Matkaan, Palmerson Park!

KRUUNUN KANTAJA

Pääpostitoimiston eteishallissa lankkarit huutelivat ja kiillottivat. Pysäköitynä North Prince's streetille Hänen Majesteettinsa kirkkaanpunaiset postivaunut, kyljissään kuninkaan alkukirjaimet, E. R., vastaanottovat äänekkäästi viskottuja säkillisiä kirjeitä, postikortteja, korttikirjeitä, paketteja, vakuutettuja ja maksettuja, paikalliseen, maakunnalliseen, brittiläiseen ja kansainväliseen jakeluun.

LEHDISTÖN EDUSTAJAT

Järeäkenkäiset kaljakuskit vierittivät tynnöreitä tömähteleviä Princen varastosta ja täräyttivät ne panimon rattaille. Panimon rattaille tärähteli tömähteleviä tynnöreitä järeäkenkäisten kaljakuskien vierittämiä Princen varastosta.

- Tässähän se, Red Murray sanoi. Alexander Keyes.

- Leikkaatte sen vain siitä, sopiiko? hra Bloom sanoi, ja minä vien sen *Telegraphin* toimitukseen.

Ruttledgen toimiston ovi narahti taas. Davy Stephens, pikkuruisena väljässä viitassaan, pieni huopahattu kruununa kiehkuroillaan, meni ulos paperikäärö viittansa alla, kuninkaan kuriiri.

Red Murrayn pitkät sakset leikkasivat reklaamin sanomalehdestä neljällä siistillä viillolla. Leikkaa ja liimaa.

- Menen painon kautta, hra Bloom sanoi, tarttuen neliöön.

- Tietenkin, jos hän haluaa puhvin, Red Murray sanoi totisena, kynä korvan takana, niin kyllähän se onnituu.

- Hyvä, hra Bloom sanoi nyökäten. Muistutan siitä.

Me.

WILLIAM BRAYDEN, ESQUIRE, OAKLANDISTA,
SANDYMOUNTISTA

Red Murray kosketi hra Bloomin käsivartta saksilla ja kuiskasi:

- Brayden.

Hra Bloom kääntyi ja näki livreepukuisen ovenvartijan nostavan kirjaimin merkittyä lakkiaan kun ylväs hahmo astuihe *Weekly Freeman and National Pressin* ja *Freeman's Journal and National Pressin* uutistaulujen välitse. Tömähtävät Guinnessin tynnörit. Se nousi ylvähänä portaita, sateenvarjon ohjaamana, tyynet kasvot partakehyksissään. Mustaverkainen selkä kohoili joka askelella: selkä. Kaikki hänen aivonsa ovat hänen niskakuopassaan, Simon Dedalus sanoo. Lihareunukset takana hänellä. Niska ihraisilla poimuilla, niska, poimuilla, niska, poimuilla.

- Eivätkö hänen kasvonsa ole kuin Vapahtajamme? Red Murray kuiskasi.

Ruttledgen toimiston ovi kuiskasi: ii, krii. Aina rakentavat oven toista vastapäätä jotta tuuli. Tie sisään. Tie ulos..

Vapahtajamme: partakehyksiset soikeat kasvot: puhuu hämärissä. Maria, Martta. Sateenvarjomiekan ohjaamana parrasvaloihin: tenori Mario.

- Tai Mario, hra Bloom sanoi.

- Kyllä, Red Murray myönsi. Mutta Marion sanottiinkin olevan ilmetty Vapahtajamme.

Jeesusmario punakkoine poskineen, jakku ja värttinäsääret. Kätensä sydämellä. *Marthassa*.

*Tu-ule sä eksynyt,
tu-ule sä rakkahin!*

PIISPANSAUVA JA KYNÄ

- Hänen armonsä soitti kahdesti tänä aamuna, Red Murray sanoi vakavasti.
He katselivat kun polvet, jalat, kengät katosivat. Niska.

Sähkösanomapoika astui sisään sukkelasti, heitti kirjekuoren tiskille ja livahti postinkiiruusti pois sanoen.

- *Freeman!*

Hra Bloom sanoi hitaasti:

- Paljosta hänkin meidät vapahtaa ja pelastaa.

Sävyisä hymy saattoi häntä kun hän nosti tiskinläppää, kun hän meni sivuovesta ja pitkin lämpimiä pimeitä portaita ja käytävää, pitkin nyt kumajavia lattialankkuja. Mutta pelastaako hän levikin? Tumpsis. Tumpsis.

Hän työnsi lasista heiluriovea ja astui sisään, harppoen sikinsokisten pakkauspapereiden yli. Kolkkuvien valssien kujaa hän suuntasi kohti Nannettin lukukoppia.

Hynes täällä myös: hautajaisten syystä varmaan. Tumpsis. Tump.

VILPITTÖMÄSTI VALITTAEN ILMOITAMME TÄTEN KORKEASTI KUNNIOITETUN ASUJAIMEMME POIS MENOSTA

Tänä aamuna edesmenneen Patrick Dignamin jäänteet. Koneet. Murskaavat miehen atomeiksi jos saavat kiinni. Hallitsevat maailmaa tänään. Hänenkin koneistonsa vanhenevat. Kuten nämä, käsistä päässeinä: käymistilassa. Puurtavat, riuhtovat. Ja se vanha harmaa rotta riuhtoi sisään.

MITEN SUURI PÄIVÄLEHTI SYNTYY

Hra Bloom pysähtyi esimiehen hintelän vartalon taakse ja ihaili kiiltävää lakea.

Outoa ettei hän ole koskaan nähnyt oikeaa maataan. Irlanti minun maani. College greenin jäsen. Paasasi päivätyöläisen muona-asiasta minkä kykeni. Reklaamit ja oheisjutut ne viikkolehden myyvät, ei virallisen lehden ummehtuneet uutiset. Kuningatar Anne kuollut. Valtuutettu ilmoittamaan vuonna tuhat ja. Vapaatila sijaiten Rosenallisin laamannikunnassa, Tinnahinchin paronipiirissä. Asianomaisille täten tiedoksi saatetaan asetuksenmukainen luettelo koskien määrättyjen Ballinasta vietyjen muulien ja espanjanhevosten tuottoa. Luonnon kuulumisia. Sarjakuvia. Phil Blaken viikottainen Pat ja härkä -tarina. Toby-enon tenavasivu. Maalaistollo kysyy. Hyvä Hra Toimittaja, mikä on hyvä hoito ilmavaivoihin? Se olisi meikäläisen makuun. Oppii paljon kun opettaa muita. Persoonallinen säväys. E. K. V. Enimmältään Kuvia Vain. Hyvinmuodostuneita kylpijöitä kultaisella rannalla. Maailman suurin ilmapallo. Siskosten kaksoishäitä vietettiin. Sulhaset nauravat sydämellisesti toisilleen. Cuprani myös, painaja. Irlantilaisempi kuin irlantilaiset.

Koneet kolkkuivat kolmeneljäsosatahdissa. Tump, tump, tump. Nyt jos hän halvaantuisi tuossa eikä kukaan osaisi pysäyttää niitä ne vain kolkkaisivat ja kolkkaisivat sitä samaa, painaisivat sen uudestaan ja uudestaan edestä ja takaa. Menisi ranttaliksi koko homma. Pidä pää kylmänä.

- No hyvä, pankaa se iltapainokseen, neuvosmies, Hynes sanoi.

Pian sanoo häntä herra pormestariksi. Pitkä-John kuulemma tukee häntä.

Esimies, vastaamatta, raapusti liuskan reunaan painoon ja teki merkin latojalle.

Hän ojensi liuskan äänettömästi likaisen lasiseinän yli.

- Mainiota: kiitoksia, Hynes sanoi lähtöä tehden.

Bloom seiso i hänen tiellään.

- Jos aiot nostaa rahaa niin kassanhoitaja on juuri lähdössä lounaalle, hän sanoi, osoittaen taapäin peukalollaan.

- Nostitko sinä? Hynes kysyi.

- Mm, hra Bloom sanoi. Pidä kiirusta niin tavoitat hänet.

- Kiitoksia, vanha veikko, Hynes sanoi. Käynpä minäkin rahastamassa.

Hän jatkoi innokkaasti kohti *Freeman's Journalia*.

Kolme shillinkiä. Lainasin hänelle Meagherilla. Kolme viikkoa. Kolmas vihjaus

NÄEMME ILMOITUSHANKKIJAN TYÖSSÄÄN

Hra Bloom asetti leikkeensä hra Nannettin pöydälle.

- Suokaa anteeksi, neuvosmies, hän sanoi. Tästä reklaamista, nähkääs. Keyes, muistanette.

Nannetti tarkasteli leikettä hetken ja nyökkäsi.

- Hän tahtoo sen heinäkuuksi, hra Bloom sanoi.

Esimies siirsi kynäänsä sitä kohden.

- Mutta hetkinen vielä, hra Bloom sanoi. Hän haluaa muuttaa sitä. Keyes, nähkääs. Hän haluaa kaksi avainta siihen yläpuolelle.

Helvetinmoista meteliä ne pitää. Hän ei kuule. Nannan. Rautaiset hermot. Ehkä hän ymmärtää mitä minä.

Esimies kääntyi kuuntelemaan kärsivällisesti ja, nostaen kyynärpäätänsä, alkoi raaputtaa hitaasti alpakkatakkinsa kainalosta.

- Tällä lailla, hra Bloom sanoi ristien etusormensa reklaamin ylle.

Antaa hänen sulattaa tuo ensin.

Hra Bloom, vilkaisten vinosti ylös ylös rististä jonka oli tehnyt, näki esimiehen kellahtavat kasvot, keltataudin kosketus arvaamma, ja takana tottelevaiset valssit syöttivät suunnattomia paperirullia koneisiin. Kolk. Kolk. Mailimäärin kelalta kiertyy. Mitä siitä tulee jälkeenpäin? No, kääritään lihaa, paketteja: eri käyttöjä, tuhat ja yksi asiaa.

Sujauttaen sanansa sukkelasti kolkutuksen lomihin hän piirsi nopeasti arpiseen puuhun.

HOUSE OF KEY(E)S

- Tähän tapaan, näin. Kaksi avainta ristissä. Ympyrä. Sitten tähän nimi Alexander Keyes, teen, viinien ja väkevien kauppias. Niin edelleen.

Paras kun ei rupea opettamaan hänelle hänen omaa ammattiaan.

- Te tiedätte itse, neuvosmies, juuri mitä hän haluaa. Sitten yläreunan ympäri harvennettuna: avainten talo. Käsitätkö? Onko se teistä hyvä idea?

Esimies siirsi raaputtavan kätensä alempiin kylkiluihinsa ja raaputti sieltä rauhallisesti.

- Idea, Bloom sanoi, on avainten talo. The House of Keys, Keyes.. Tehän tiedätte neuvosmies, Man-saarten parlamentti. Viittaus itsehallintoon. Turistit, nähkääs, Man-saarelta. Katseen vangitsija, näes. Voitteko tehdä sen?

Voisin ehkä kysyä häneltä miten se voglio lausutaan. Mutta sitten jos hän ei tietäisi se olisi vain noloa hänelle. Parempi ei.

- Onnistuuhan se, esimies sanoi. Onko teillä piirros?

- Voin hankkia sen, Bloom sanoi. Se oli eräässä Kilkennyn lehdessä. Hänellä on talo sielläkin. Pistäydyn vain kysymässä häneltä. No niin, voitte tehdä sen ja ihan pienen puhvin joka vetää huomion asiaan. Tiedätte tavallisen. Ensiluokkainen paikka täysin oikeuksin. Pitkäänkoettu tarve. Niin edelleen.

Esimies ajatteli hetken.

- Onnistuuhan se, hän sanoi. Sanotaan jos hän jatkaisi sitä kolmella kuukaudella.

Latoja toi hänelle pehmeän korrehtuuriarkin. Hän alkoi tarkastaa sitä ääneti. Hra Bloom seiso vieressä, kuuli kampien äänekkäät tömähelyt, katseli äänettä latojia kastiensa äärellä.

OIKEINKIRJOITUKSESTA PUHEENOLLEN

Täytyy varmistaa että hän kirjoittaa sen oikein. Korrehtuurikuume. Martin Cunningham unohti esittää oikeinkirjoitusarvoituksensa aamulla. On ännälläpä hämmennyttävää nähdä kai puun kaipuun uupuneen olo ilman ännää maailman aa aa siis vaasissaan ollen ei nollen polleanaan hautuu eikä ausmaanalla ei manalla. Typerä, eikö vain? Hautuumaanalla hautuu manalla, siis.

Olisi pitänyt sanoa kun hän kiskaisi silkipytyn päähänsä. Kiitos. Täytynyt hoksata jotain ettei hatuta kun hatuttaa. Ei. Olisin voinut sanoa. Ihan on kuin uusi nyt. Nähdä hänen naamavärkkinsä sitten.

Sllt. Ensimmäisen koneen alin pöytä työnnälsi esiin liikkuvan levynsä sllt jolla oli ensimmäinen pinkka taitettuja arkkeja. Sllt. Melkein inhimillisesti se sllti herättääkseen huomiota. Kokee parhaansa mukaan puhua. Tuo ovikin sllti narahdellen, pyytäen tulla suljetuksi. Kaikki puhuu tavallaan. Sllt.

ARVOSTETTU KIRKONMIES TILAPÄISENÄ AVUSTAJANA

Esimesi ojensi korrehtuuriliuskan takaisin äkisti ja sanoi:

- Hetkinen. Missä on arkkipiispan kirje? Se tulee julkaistavaksi myös

Telegraphissa. Missä mikä-hänen-nimensä-nyt-on on?

Hän tähyili äänekkäitä mitäänvastaamattomia koneitaan.

- Jaa Monks? ääni kysyi kirjakekastin luota.

- Niin. Missä on Monks?

- Monks!

Bloom otti leikkeensä. Aika lähteä.

- Hankin siis sitten piirroksen, hra Nannetti, hän sanoi, ja te annatte sille hyvän paikan tiedän.

- Monks!

- Niin, sir.

Kolmen kuukauden jatko. Saan kyllä venytellä leipäläpeäni ensin. Yritä nyt kuitenkin. Alleviivaa elokuuta: hyvä idea: hevosnäyttelykausi. Ballsbridge. Tuo tänne turisteja.

PÄIVÄVUORON LUOTTAMUSMIES

Hän jatkoi matkaansa latomon läpi ohittaen vanhan miehen, kumaraisen, rillipään, esiliinaisen. Vanha Monks, päivävuoron luottamusmies. Jos jonkinlaista juttua hänen on täytynyt päästää käsiensä läpi eläissään: nekrologeja, pubien reklaameja, puheita, avioerohaasteita, löydetty hukkuneena. Vieteri vähissä nyt. Suora ja säällinen mies jolla on pikkuisen sukanvarressakin sanoisin. Vaimo hyvä kokki ja pyykkäri. Tytär koneen kimpussa olohuoneessa. Jalat maassa henellä, ei mitään hiton höpönlöpöä.

JA OLI ORJUDESTA PÄÄSÖN JUHLA

Hän herkesi kävelemästä katselemaan kun muuan latoja näppärästi levitti kirjasimia. Lukee sen takaperin ensin. Sukkelaan sen tekee. Vaatii varmasti vähän harjoitusta tuo mangiD kcirtaP. Isä parka haggadhah-kirjansa kanssa, luki minulle takaperin sormen avulla. Pessach. Ensi vuonna Jerusalemissa. Ah ja voi! Koko sen pitkän jorinan siitä mikä toi meidät pois Egyptin maasta ja orjuuden taloon. *Allehuia. Shema Israel Adonai Eloheni*. Ei, se on se toinen. Sitten kaksitoista veljeä, Jaakobin

pojat. Ja sitten lammas ja kissa ja koira ja sauva ja vesi ja teurastaja. Ja sitten kuoleman enkeli surmaa teurastajan ja hän surmaa härän ja koira surmaa kissan. Kuulostaa hiukkasen typerältä kunnes perehdyt paremmin. Oikeudenmukaisuutta se tarkoittaa mutta on että jokainen syö jokaista toista. Sitähän elämä loppujen lopuksi on. Miten sukkelaan hän tekee tuon työn. Harjoitus tekee mestarin. Näyttää näkevän sormillaan.

Hra Bloom jatkoi matkaansa pois kolkkuvasta kolinasta käytävän läpi porrastasanteelle. Vaunuanko minä nyt sen koko matkan ja sitten löydän hänet poissa? Parempi soittaa hänelle ensin. Numero? Aivan Sama kuin Citronin talolla. Kaksikahdeksan. Kaksikahdeksan neljäneljä.

TÄMÄN KERRAN VIELÄ SE SAIPPUA

Hän meni sisäportaita alas. Kuka hittolainen on raaputellut tulitikuilla nämä seinät täyteen? Näyttää kuin olisivat lyöneet vetoa siitä. Raskas rasvainen löyhkä aina noissa verstaissa. Haaleaa liimaa Thomilla naapurissa kun olin siellä.

Hän veti esiin nenäliinan pyyhkäistäkseen nenänsä. Citronsitruuna? Oh, se saippua jonka panin sinne. Poispoikkeen taskusta täytyy. Pannen takaisin nenäliinansa hän otti esiin saippuan ja kätki sen, napin taa, housujensa sivutaskuun.

Mitä hajuvettä vaimosi käyttää? Voisin mennä kotiin vielä: raitiovaunu: jotakin mitä unohdin. Ihan vain nähdäkseni: ennen: pukeutumista. Ei. Täällä. Ei.

Äkillinen naurunremakka kantautui *Evening Telegraphin* toimituksesta. Tiedän ken se on. Mitä on tekeillä? Piipahdan hetkeksi soittamaan. Ned Lambert se on.

Hän astui sisään hiljaisesti.

ERIN, HOPEAISEN MEREN VIHERRÄ JALOKIVI

- Haamu kävelee, professori MacHugh mutisi hiljaisesti, keksintäydesti pölyiseen ikkunaruuutuun.

Hra Dedalus, tuijottaen tyhjän tulisijan luota Ned Lambertin pilkallisia kasvoja, kysyi niiltä happamesti:

- Kärshivä Kristus, etikö tuo jo pane perseesi närästämään?

Ned Lambert, istuen pöydän ääressä, luki eteenpäin:

- *Tai vastaavasti, pankaatten merkille jonkin porisevan puron puikkelehdinta, kun se, jos kohta kivisten vastusten kanssa kamppaillen, solajaa eteenpäin, päin Neptunuksen sinervän valtakunnan vyöryviä vesiä, sammaltörmäin keskessä, mitä lauhkeimpain länsituulten liehittelemänä, loistavan auringon väräjäivässä kilossa tai varjoin katveessa, joita sen pohtivaan poveen luovat metsän jättiläisten ylitseen kaartuvat lehdet.* Mitäs tähän sanot, Simon? hän kysyi lehden reunan yli.

Korkealentoisuutta kerrakseen.

- Tainnut vaihtaa juomaa, Dedalus sanoi.

Ned Lambert, nauraen, löi lehden polvilleen, toistaen:

- *Pohtiva povi ja kaartuvat pehvat.* Voi itku! Voi itku!

- Ja Ksenofon katsoi Marathonian, hra Dedalus sanoi katsoen jälleen tulisijaan ja ikkunaan, ja Marathon katsoi merelle.

- Riittää jo, professori MacHugh huusi ikkunan luota. En halua kuulla enää sanaakaan tuosta.

Hän söi pois vesikeksin puolikuun jota oli nakerrellut ja, tästä nälkiintyneenä, valmistautui nakertelemaan keksiä toisessakin kädessään.

Mahtipontista roskaa. Höpönlöpönpöpöä. Ned Lambert pitää näköjään rokulpäivää. Sotkevat ihmisen päivää kyllä, hautajaiset. Hänellä on vaikutusvaltaa kuulemma. Vanha Chatterton, varakansleri, on hänen isosetänsä tai isoisosetänsä. Liki yhdeksänkymmentä kuulemma. Muistokirjoitus varmaan ollut aikapäivää valmiina odottamassa. Elää heidän kiusakseen. Voi joutua lähtemään itse ensin. Johnny, tee tilaa sedällesi. Korkeasti kunnioitetulle Hedges Eyre Chattertonille. Arvatenkin raapaisee hänelle shekkipahasen tai kaksi aina maksupäivinä. Tuuli kääntyy kun ukko tyhjää potkaisee. Alleluia.

- Ihan yksi kouristus vielä, Ned Lambert sanoi.

- Mikä se on? Bloom kysyi.

- Äskettäin löydetty Cicero-fragmentti, professori MacHugh vastasi mahtipontisesti. *Meidän ihana maamme.*

LYHYTTÄ MUTTA NAULAN KANTAAN

- Kenen maa? hra Bloom sanoi ykskantaan.

- Mitä tähdellisin kysymys, professori sanoi pureskelunsa lomassa. Paino sanalla kenen.

- Dan Dawsonin maa hra Dedalus sanoi.
- Onko se hänen eilisiltainen puheensa? hra Bloom kysyi.

Ned Lambert nyökkäsi.

- Mutta kuulkaas tätä, hän sanoi.

Ovenripa löi hra Bloomia ristiselkään kun ovi työnnettiin sisään.

- Suokaa anteeksi, J. J. O'Molloy sanoi, astuen sisään.

Hra Bloom siirtyi sukkelasti syrjään.

- ... minun puolellani, hän sanoi.

- Päivää, Jack.

- Sisään. Sisään.

- Päivää.

- Mitä kuuluu, Dedalus?

- Hyvää. Entä itsellesi?

J. J. O'Molloy pudisti päätään.

SURULLISTA

Etevin kaveri nuorimmassa asianajajakunnassa hän ennen oli. Alamäkeä, poika parka. Tuo kuumeinen puna kielii miehen lopusta. Läheltä liippaa hänellä. Mistähän nyt tuulee. Rahahuolia.

- *Samoten riittäikse kavuta tiheässä kohoavain vuorten huipuille.*

- Näytät suurenmoiselta.

- Voinko mitenkään nähdä toimittajaa? J. J. O'Molloy kysyi, katsoen sisäoveen päin.

- Vallan mainiosti, professori MacHugh sanoi. Nähdä ja kuulla. Hän on kaikkein pyhimmissään Lenehanin kanssa.

J. J. O'Molloy vaelsi kaltevan pöydän tykö ja alkoi käänellä vaaleanpunaisia lehtiä pinkasta.

Praktiikka hupenee. Loistava tulevaisuus takana. Menettämässä otettaan. Uhkapeliä. Kunniavelkoja. Myrskyä niittää. Nosti aikanaan meheviä palkkioita D. ja T. Fitzgeraldilta. Peruukit kertovat harmaista soluista. Aivot hihassaan kuin se patsas Glasnevinissä. Kaiketi tekee jotain kirjoitushommaa *Expressille* Gabriel Conroy'n kanssa. Lukenut veikko. Myles Crawford aloitti *Independentissä*. Hassua miten nuo lehtimiehet kääntävät kelkkansa heti kun haistavat uuden mahdollisuuden.

Viirikukkoja. Kuumaa ja kymää samassa hengenvedossa. Vaikea sanoa kumpaa uskoisi. Yksi juttu hyvä kunnes kuulet seuraavan. Käyvät kaljupäisinä toistensa kimppuun lehdessä ja sitten kaikki asettuu. Hyvää pataa kuin ei mitään taas seuraavassa hetkessä.

- Ah, kuulkaas tätä, Luojan tähden, Ned Lambert anoi. *Samoten riittäikse kavuta tiheässä kohoavain vuorten huipuille...*

- Mahtipontista! professori keskeytti ärtyisästi. Riittää jo sitä suunsoittajaa ja tuulenpieksäjää!

- *Huipuille*, Ned Lambert jatkoi, *jotka, yhäti ylemmä ylettäen, kylvettävä sielujamme, niin sanoaksemme...*

- Kylvettäköön suunsa, hra Dedalus sanoi. Siunattu ja iankaikkinen Jumala! Kyllä? Ottaako hän siitä mitään.

- *Niin sanoaksemme Irlannin kansallisen aartehiston ainutkertaisessa kuvaelmassa, jonka teokset, huolimatta monasti ylistetyistä vastineistaan muilla paljonkiitetyillä eturivin tienoilla, turhaan hakevat vertaistaan mitä tulee itseensä varjoisain lehtoin ja aaltoilevain tasangoin, vehmaitten laiduntien ja vehreän keväimen kauneuteen, jonka lempeän ja salaperäisen irlantilaisen hämärämme tuonpuoleisen läpikuultava hämy kyllästää...*

HÄNEN KANSALLINEN PUHEENPARTENSA

- Kuu, professori MacHugh sanoi. Hän unohti Hamletin.

- *...verhoten etäälle ja kauas ulottuvan näkymän ja odottaen kuni kuun hehkuva kehrä puhkeaa loisteeseensa kääriäkseen hopeisen kumonsa....*

- Oo! hra Dedalus huusi päästäen ilmoille epätoivoisen voihkaisun. Paskat ja sipulit! Riittää, Ned. Elämä on liian lyhyt.

Hän otti silkkihatun päästään, puhaltaen kärsimättömästi viiksiensa pensastoon ja mukakammaten hiuksiaan haravoivilla sormillaan.

Ned Lambert viskasi sanomalehden syrjään, nauraa hykertäen tyytyväisenä. Hetkistä myöhemmin käheä naurunpyrskähdys levittäyksi professori Mac Hughin ajelemattomille mustakakkuloiduille kasvoille.

- Taikina-Daw! hän huusi.

MITÄ WETHERUP SANOI

Sopiihan sille virnistellä noin kylmänä printtinä mutta menee alas kuin kuuma kakku tuo tavara. Leipuralallahan hän olikin, eikö niin? Siksi sanotaan Taikina-Dawiksi. Hyvin pullat uunissa kumminkin. Tytär kihloissa sen kaverin kanssa tulli- ja maksuosastolta jolla moottori. Pyydysti sen somasti. Illanviettoja. Avoin talo. Viuhuvat pirskeet. Wetherup aina sanoi niin. Tartu niihin vatsasta.

Sisäovi avattiin kiivaasti ja tulipunaisten linnunnokkaiset kasvot, kruununaan kiehkura untuvaista tukkaa, työntyivät sisään. Pelottomat siniset silmät tähysivät ympärilleen ja karhea ääni kysyi:

- Mitä nyt?

- Kas siinähan tulee herra huijaritilallinen itse! professori MacHugh sanoi suuriieleisesti.

- Tiehennesiitä, hemmetin pedagogi! toimittaja sanoi tunnistavasti.

- Tule Ned, hra Dedalus sanoi pannen hatun päähänsä. Tuon päälle tarvitsen ryypyn.

- Ryypyn! toimittaja kiljui. Ei ryyppytarjoilua ennen messua.

- Ja se on oikein, hra Dedalus sanoi ulos menen. Mennään, Ned.

Ned Lambert liukui alas pöydältä. Toimintajan siniset silmät hakeutuivat kohti Bloomin hymynkareen varjostamia kasvoja.

- Tuletko mukaan, Myles? Ned Lambert kysyi.

IKIMUISTETTAVIEN TAISTELUJEN JÄLJILLÄ

- North Corkin kansalliskaarti! toimittaja huusi harppoen uuninreunuksen luo. Voitimme joka kerta! North Cork ja espanjalaisupseerit!

- Missä siis, Myles? Ned Lambert kysyi vilkaisten mieltävästi varpaankärkiinsä.

- Ohiossa, toimittaja huusi.

- Niinpä olikin, hittolainen, Ned Lambert myönsi.

Ulos mennessään hän kuiskasi J. J. O'Molloylle:

- Juoppohulluuden oireita. Surullinen tapaus.

- Ohio! toimittaja kiekui ylä-äänisesti kohotetuista tulipunaisista kasvoistaan.

Oi-O-hio!

- Täydellinen kolmitavusäe! professori sanoi. Pitkä lyhyt pitkä.

OI EOLILAISTA HARPPUA!

Hän otti rullan hammasvälilankaa liivintaskustaan, katkaisi palan ja kiristi sen näppärästi kahden ja kahden kaikuva pesemättömän hampaansa väliin.

- Pingpang, pangpang.

Hra Bloom, havaiten rannan autioksi, siirrälsi sisäovea päin.

- Ihan hetki vain, hra Crawford, hän sanoi. Soittaisin vain yhdestä reklaamista Hän meni sisään.

- Entä se pääkirjoitus tänä iltana? professori McHugh kysyi tullen toimittajan luo ja laskien vakaan käden hänen olkapäälleen.

- Se kyllä järjestyy, Myles Crawford sanoi tyynemmin. Älä sinä siitä hermoile. Terve, Jack. Järjestyy kyllä.

- Päivää, Myles, J. J. O'Molloy sanoi päästäen pitelemänsä sivut luistaa lepsahtamaan takaisin pinoon. Onko se Kanadan huijausjuttu tänään?

Puhelin surisi sisällä.

- Kaksikymmentäkahdeksan... Ei, kaksikymmentä.. Neljä neljä...Niin.

KEKSI VOITTAJA

Lenehan tuli sisähuoneesta mukanaan *Sportin* liuskoja.

- Kuka haluaa vuoreнварman Kultapokaalista? hän kysyi. Sceptre ajajana O. Madden.

Hän viskasi liuskat pöydälle.

Paljasjalkain lehtipoikain huudot hallissa syöksyivät lähelle ja ovi paiskattiin auki.

- Sshhh, Lenehan sanoi. Aalen kuskeleita.

Professori MacHugh harppoi huoneen poikki ja tarttui pyristelevää viikaria kauluksesta toisten pötkiessä ulos hallista ja alas portaita. Liuskat kahahtivat ilmaan vedossa, leijuivat keveästi sinisinä harakanvarpaina ja pöydän alla tapasivat maata.

- En se minä ollut, sir. Ei kun tuo iso kaveri työnsi minut, sir.

- Heittäkää hänet ulos ja sulkekaa ovi, toimittaja sanoi. Täällähän puhalttaa pyörremyrsky.

Lenehan alkoi käpälöidä liuskoja lattialta, murahtaen kumartuessaan kahdesti.

- Odotan kilpa-ajojen ylimääräistä, sir, lehtipoika sanoi. Se oli Pat Farrell ketä työnsi minua.

Hän osoitti kahta naamaa jotka kurkkivat ovenpielen takaa.

- Hän, sir.

- Ulos siitä senkin, professori MacHugh sanoi pahantuulisesti.

Hän hätisti pojan ulos ja läimäytti oven kiinni.

J. J. O'Molloy käänteli rahisevaa pinoa, mutisten, hakien:

- Jatkuu sivulla kuusi, palsta neljä.

- Aivan... *Evening Telegraphista* puhutaan, hra Bloom soitti sisähuoneesta.

Onko johtaja. . .? Aivan, *Telegraph*... Minne?... Ahaa! Mihin huutokauppakamariin?...

Ahaa! Ymmärrän... Hyvä. Löydän hänet kyllä.

YHTEENTÖRMÄYS SEURAUKSENA

Kello surisi taas kun hän laski luurin. Hän tuli sisään vikkellästi ja törmäsi Lenehaniin joka kamppaili toisen liuskan kanssa.

- *Pardon, monsieur*, Lenehan sanoi, kahmaten hänet hetkeksi otteeseensa ja vääntäen kasvonsa irvistykseen.

- Minun syyni, hra Bloom sanoi, sietäen hänen otteensa. Sattuiko? Täytyy tästä.

- Polveen, Lenehan sanoi.

Hän teki hullunkurisen ilmeen ja vaikersi, hieroen polveaan.

- Tämä *Anno Dominien* kertymä.

- Pahoittelen, hra Bloom sanoi.

Hän meni ovelle ja, sitä raolla pitäen, seisahtui. J. J. O'Molloy kääntää läiskytteli raskaita sivuja. Kahden kimeän äänen melu, huuliharppu, kaikui alastomassa eteiskäytävässä, kahdesta portailla kyhjästävästä lehtipojasta:

*Me poikia ollaan Wexfordin,
ken taisteli käsin ja sydämin.*

BLOOM POISTUU

- Pistäydyn vain Bacherlor's walkilla, hra Bloom sanoi, siitä Keyesin reklaamista. Täytyy hoitaa se. Hän on kuulemma siellä Dillonilla.

Hän katsoi päättämättömänä hetken ajan heidän kasvojaan. Toimittaja joka, uuninreunaan nojaten, oli tukenut päänsä käsiinsä, ojensi äkkiä yltäkylläisen käsivarren.

- Poistukaa! hän sanoi. Maailma on teidän edessänne.

- Palaan tuossa tuokiossa, hra Bloom sanoi ja kiiruhti ulos.

J. J. O'Molloy otti liuskat Lenehanin kädestä ja luki niitä, puhallellen niitä erilleen, mitään virkkamatta.

- Kyllä hän sen ilmoituksen saa, professori sanoi katsellen mustasankaisten lasiensa läpi puolikaihtimen yli. Katsokaa noita nuoria hamppareita hänen perässään.

- Näytä. Missä? Lenehan huusi rynnäten ikkunaan.

KULKUE KADULLA

Molemmat hymyilivät puolikaihtimen yli jonolle lehtipoikia jotka kirmasivat hra Bloomin kintereillä, viimeisen kieputtaessa valkeasti tuulessa pilkkaavaa leijaa, valkeitten rusettien häntää.

- Katsokaa tuota pikku hampuuksia hänen hännillään, Lenehan sanoi, kuolette naurusta. Ah, ihan kylkeen pistää! Matkii hänen lattajalkojaan ja menoa. Pikku yhdeksiköt. Leivosiltakin varastaisivat.

Hän alkoi masurkata vikkelan karrikoivasti lattian poikki liukuvien jaloin tulisijan ohi J. J. O'Molloy'n luokse, joka laski liuskat hänen vastaanottaviin käsiinsä.

- Mitä? Myles Crawford sanoi hätkähtäen. Mihin ne kaksi muuta ovat menneet?

- Ketkä? professori sanoi, kääntyen. Menneet Ovaliin ryypylle. Paddy Hooper on siellä Jack Hallin kanssa. Tulivat eilen illalla.

- Lähdetään sitten, Myles Crawford sanoi. Missä minun hattuni on?

Hän käveli nykivästi takahuoneeseen, raotti takkinsa halkiota, kilisytti avaimia takataskussaan. Ne kilisivät sitten ilmassa ja puuta vasten kun hän sulki pöytälaatikkonsa.

- Aikamoisessa vauhdissa jo, professori MacHugh sanoi ääntään madaltaen.

- Siltä näyttää, J. J. O'Molloy sanoi poimien taskustaan savukerasian mietteliäästi mutisten, mutta aina ei ole miltä näyttää. Kenellä on eniten tikkuja?

RAUHANPIIPPU

Hän tarjosi professorille savukkeen ja otti itsekin. Lenehan kerkeästi raapaisi tikun heille ja sytytti vuoroon kummankin savukkeen. J. J. O'Molloy avasi rasiansa taas ja tarjosi sitä.

- Mersii, Lenehan sanoi ja otti savukkeen.

Toimittaja tuli sisähuoneesta, olkihattu kallellaan otsalla. Hän lauloi deklamoiden ja osoitti tuikeasti professori MacHughia:

*Maine ja kunnia vietteli sinut,
imperium sinun sydämesi vei.*

Professori irvisti, lukiten hulppeat huulensa.

- Hä? Senkin kirottu muinainen Rooman imperiumi? Myles Crawford sanoi.

Hän otti savukkeen avoimesta rasiasta. Lenehan sytytti sen hänelle sukkelan luontevasti ja sanoi:

- Pyydän hiljaisuutta tuliterälle arvoitukselleni!

- *Imperium romanum*, J. J. O'Molloy sanoi lempeästi. Kuulostaa jalommalta kuin brittiläinen tai brixtonilainen. Sana tuo jostain syystä mieleen rasvan tulella.

Myles Crawford puhalsi ensimmäiset savunsa kiivaasti kattoon päin.

- Siinäpä se, hän sanoi. Me olemme rasva. Te ja minä olemme rasva tulella. Meillä ei ole sen vertaa mahdollisuuksia kuin lumipallolla helvetissä.

LOISTO JOKA OLI ROOMA

- Hetkinen, professori MacHugh sanoi, kohottaen kaksi äänetöntä kynttä.

Emme saa antaa sanojen sointeineen johtaa itseämme harhaan. Ajattelempa Roomaa, imperiaalista, imperoivaa, imperatiivista.

Hän ojensi kaunopuheiset käsivarret rispaantuneista tahraisista hihankäänteistä, tauoten:

- Mitä oli heidän sivilisaationsa? Laaja, myönnän: mutta viheliäinen. Cloacae: viemärit. Juutalaiset erämaassa ja vuorenhuipuilla sanoivat: *Tässä on autuas olla. Rakentakaamme alttari Jehovalle*. Roomalainen, kuten englantilainen joka seuraa

hänen jalanjäljissään, toi jokaiselle uudelle rannalle jolle jalkansa laski (meidän rannallemme ei koskaan) vain viemäripakkomielteensä. Hän katseli ympärilleen toogassaan ja sanoi: *Tässä on autuas olla. Konstruoikaamme vesiklosetti.*

- Minkä he niin muodoin tekivätkin, Lenehan sanoi. Meidän vanhat kunnon muinaiset esivanhempamme taas, kuten Guinnessin ensimmäisestä luvusta luemme, olivat ennen muuta mieltyneet vapaastivirtaavaan veteen.

- He olivat luonnon herrasmiehiä, J. J. O'Molloy mutisi. Mutta onhan meillä myös roomalainen laki.

- Ja Pontius Pilatus on sen profeetta, professori MacHugh vastasi.

- Tunnetteko sen tarinan kamarioikeuden presidentti Pallesista? J. J. O'Molloy kysyi. Oli kuninkaallisen yliopiston illalliset. Kaikki suijui kuin uiden . . .

- Ensin minun arvoitukseni, Lenehan sanoi. Oletteko valmiit?

Hra O'Madden Burke, pitkänä ylellisessä harmaassa Donegalin tweedissä, tuli sisään eteiskäytävästä. Stephen Dedalus, hänen takanaan, paljasti päänsä sisään astuessaan.

- *Entrez, mes enfants!* Lenehan huusi.

- Toimin lisäkkeen saattueena, O'Madden Burke sanoi soinnukkaasti.

Kokemuksen opastama Nuoruus tervehtii Kuuluisuutta.

- Päivää, toimittaja sanoi kättään ojentaen. Käykää sisään. Hallitsijanne poistui juuri.

???

Lenehan sanoi kaikille:

- Hiljaisuus! Mikä ooppera on kuin automobiili? Pohtikaa, tuumikaa, reflektoikaa, vastatkaa.

Stephen ojensi konekirjoitusliskoja osoittaen otsikkoa ja allekirjoitusta.

- Kenen? toimittaja kysyi.

Pala repäisty pois.

- Hra Garrett Deasyn, Stephen sanoi.

- Se vanha huoripukki, toimittaja sanoi. Kuka tuon repäisi? Tuliko niin kiire?

Nopein purjein leimuten

tyrskyist' eteläisist' saapuen

ah vampyyri tuo kalvakas...
suunsa suulleni mun painaen.

- Päivää, Stephen, professori sanoi tullen kurkkimaan heidän olkainsa yli. Suu ja sorkka? Onko teistä tullut. . . ?

Härkiäarakastava bardi.

METAKKA TUNNETUSSA RAVINTOLASSA

- Hyvää päivää, sir, Stephen vastasi punastuen. Kirje ei ole minun. Hra Garret Deasy pyysi minua...

- Ah, tunnen hänet, Myles Crawford sanoi, ja tunsin vaimonsakin. Julmetuin raivotar minkä Jumala kuunaan on luonut. Jeesus, henellä se oli suu- ja sorkkatauti jos kellä! Se ilta kun hen heitti keiton päin tarjoilijan naamaa Star and Garterissa. Ooh!

Nainen toi synnin maailmaan. Helenan, Menelaoksen karanneen vaimon vuoksi kreikkalaiset kymmenen vuotta. O'Rourke, Breffnin ruhtinas.

- Onko hän leski? Stephen kysyi.

- Eronnut, Myles Crawford sanoi, ja hänen silmänsä juoksivat pitkin konekirjoitusta. Keisarin hevoset. Habsburg. Irlantilainen mies pelasti hänen henkensä Wienin varustuksilla. Älkää unohtako! Maximilian Karl O'Donnell, jaarli von Tirconnel Irlannissa. Lähetti perillisensä tekemään kuninkaasta itävaltalaisen sotamarsalkan nyt. Tulee vielä ongelmaksi siellä joku päivä. Villihanhi. Aivan, joka kerta. Älkää unohtako sitä!

- Herkkä kohta on unohtiko hän sen? J. J. O'Molloy sanoi rauhallisesti kääntäen samalla hevosenkengän muotoista paperipainoa. Ruhtinaiden pelastaminen on tuottoisaa puuhaa.

Professori MacHugh kääntyi hänen puoleensa.

- Entä ellei? hän sanoi.

- Kerron teille miten se oli, Myles Crawford aloitti. Unkarilainenhan se oli joka päivänä muutamana. . .

HÄVITTYJÄ ASIOITA

JALO MARKIISI MAINITAAN

- Me olemme aina olleet uskollisia hävityille asioille, professori sanoi. Menestys on meille älyn ja mielikuvituksen kuolemaa. Me emme koskaan ole olleet uskollisia menestyville. Me palvelemme heitä. Opetan lipevää latinan lotinaa. Puhun heimon kieltä jonka mentaliteetin huippu on maksiimi: aika on rahaa. Aineellinen dominanssi. *Dominus!* Herra! Missä on henkisyys? Herra Jeesus? Herra Salisbury? Sohva Westendin klubissa. Mutta kreikka!

KYRIE ELEISON!

Valon hymy kirkasti hänen mustakehyksiset silmänsä, pidensi hänen hulppeat huulensa.

- Kreikka! hän sanoi taas. *Kyrios!* Säihkyvä sana! Vokaaleja joita seemi ja anglosaksi eivät tunne. *Kyrie!* Älyn hohde. Minun pitäisi opettaa kreikkaa, mielen kieltä. *Kyrie eleison!* Klosetintekijä ja kloaakintekijä eivät koskaan tule olemaan meidän henkemme herroja. Me olemme Euroopan katolisen ritariston nöyriä vasalleja, sen joka hukkui Trafalgarissa, ja hengen valtakunnan, emme jonkun *imperiumin*, joka vajosi Ateenan laivastojen mukana Aigospotamoissa. Niin, niin. He vajosivat. Pyrrhos, Oraakkelin harhaanjohtamana, teki viimeisen yrityksen Kreikan rikkauksien palauttamiseksi. Uskollinen hävitylle asialle.

Hän harppoi heidän luotaan ikkunaa päin.

- He suuntasivat taisteluun, hra O'Madden Burke sanoi harmaasti, mutta he aina hävisivät.

- Buhuu! Lenehan itki pieneen ääneen. *Matineen* jälkipuoliskolla vastaanotetun tiiliskiven syystä. Polo, polo, polo Pyrrhos!

Hän kuiskasi sitten lähellä Stephenin korvaa:

LENEHANIN LIMERIKKI

*Olipa mielevä kielimies MacHugh
ja kakkulat neekerinahkaa, jahuu.
Koskapa kaiken kahtena näki
niin mitä hän lainkaan laseilla teki?
Vitsi huomaaatko mihin tässä pohjautuu?*

Surupuvussa Sallustiuksen vuoksi, Mulligan sanoo. Jonka äiti on kuollut kuin rotta.

Myles Crawford ahtoi liuskoja sivutaskuun.

- Kyllä se siitä, hän sanoi. Luen loput myöhemmin. Kyllä se siitä.

Lenehan ojensi käsiään vastalauseeksi.

- Mutta arvoitukseni! hän sanoi. Mikä ooppera on kuin vanha automobiili?

- Ooppera? Hra O'Madden Burken sfiksinnaama uudelleenarvuutti.

Lenehan kuulutti iloisesti:

- *Kastilian ruusu*. Hoksaatteko komman? Rustilian kaasu. Jippii!

Hän survaisi hra O'Madden Burkea lempeästi pernaan. Hra O'Madden Burke huojahti sulokkaasti sateenvarjoaan vasten, ollen haukkovinaan henkeään.

- Apua! hän huokasi. Tunnen vahvaa heikkoutta.

Lenehan, varpailleen nousten, leyhytteli nopeasti hänen kasvojaan kahisevilla liuskoilla.

Professori, joka palasi lehtipinojen ohi, pyyhkäisi kädellään Stephenin ja O'Madden Burken löysiä solmioita.

- Pariisi, ennen ja nyt, hän sanoi. Näytätte ihan kommunardeilta.

- Kuin veikoilta jotka ovat räjäyttäneet Bastiljin, J. J. O'Molloy sanoi hiljaisesti pilkaten. Vai tekö kahteen pekkaan ammuitte Suomen kenraalikuvernöörin? Näytätte siltä kuin olisitte tehneet sen urotyön. Kenraali Bobrikoffin.

OMNIUS KOKOMUS

- Me vasta kaavailimme sitä, Stephen sanoi.

- Kaikki lahjat, Myles Crawford sanoi. Lakitiede, klassikot.. .

- Ravitieto, Lenehan pisti väliin.

- Kirjallisuus, lehdistö.

- Jos Bloom olisi täällä, professori sanoi. Reklaamin jalo taito.

- Ja rouva Bloom, O'Madden Burke lisäsi. Laulun muusa. Dublinin ykkössuosikki.

Lenehan päästi äänekkään yskäisyn.

- Ähäm! hän sanoi kovin pehmeästi. Ah, inkäys raitista helmaa! Vilustuin puistossa. Portti oli auki.

"TEILTÄ SE KÄY!"

Toimittaja laski hermostuneen käden Stephenin olkapäälle.

- Tahtoisin että kirjoittaisitte jotakin minulle, hän sanoi. Jotakin purevaa.

Teiltä se käy. Näen sen kasvoissanne. *Nuoruuden sanakirjassa*. . .

Näen sen kasvoissanne. Näen sen silmissänne. Laiska vetelä pikku vehkeilijä.

- Suu- ja sorkkatauti! toimittaja huusi halveksivan pilkallisesti. Suuri isänmaallinen kokous Borris-in-Ossoryssa. Kaikkea paskaa! Yleisön huumaamista! Antakaa niille jotakin purevaa. Pankaa meidät kaikki siihen, helkkari. Isä, Poika ja Pyhä Henki ja Jakes M'Carthy.

- Me voimme kaikki varustaa henkistä ravintoa, hra O'Madden Burke sanoi.

Stephen nosti silmänsä kohti röyhkeää, julkeaa tuijotusta.

- Hän tahtoo sinut pressijengiin, J. J. O'Molloy sanoi.

SUURI GALLAHER

- Teiltä se käy, Myles Crawford toisti, puristaen kättään asian painoksi.

Hetkinen vain. Halvaannutamme Euroopan niinkuin Ignatius Gallaher aina sanoi, siihen aikaan kun oli puilla paljailla ja piti biljardisalia Clarencessa. Gallaher, siinä teille lehtimies. Mikä kynä! Tiedättekö millä hän löi itsensä läpi? Minäpä kerron. Älykkäintä journalismia kautta aikojen. Vuonna kahdeksanyksi, kuudes maaliskuuta, voittamattomien aikaa, murha Phoenix-puistossa, ennen kuin te olitte syntyntykään, otaksun. Minäpä näytän.

Hän työntyi heidän ohitse lehtipinolle.

- Katsokaas tätä, hän sanoi kääntyen. *New York World* sähkötti pyytäen spesiaalia. Muistatteko sen ajan?

Professori MacHugh nyökkäsi.

- *New York World*, toimittaja sanoi työntäen olkihattuaan kiihtyneesti taaemma. Missä se tapahtui. Tim Kelly, tai Kavanagh tarkoitan, Joe Brady ja ne muut. Mihin Skin-the-Goat ajoi vaunut. Koko reitti, käsitättekö?

- Skin-the-Goat, O'Madden Burke sanoi. Fitzharris. Kuulemma pitää sitä ajurisuojaa Butt-sillan korvassa. Holohan kertoi. Onko Holohan tuttu?

- Oluthana-Holohan? Myles Craford sanoi.

- Ja Gumley polo on siellä myös, niin hän kertoi, vartioi kaupungin kiviä.

Yövahtina.

Stephen kääntyi hämmästyneenä.

- Gumley? hän sanoi. Niinkö sanoitte? Isäni ystäviä, siis?

- Antaa Gumleyn olla, Myles Crawford huusi kiukkuisesti. Antaa Gumleyn vartioida kiviä, etteivät juokse tiehensä. Katsokaa tätä. Mitä Ignatius Gallaher teki? Minäpä kerron. Neron inspiraatio. Sähkötti heti paikalla. Onko teillä *Weekly Freeman* 17. maaliskuuta? Aivan. Onko teillä se?

Hän heitteli pinon sivuja taapäin ja painoi sormensa erääseen kohtaan.

- Ottakaa sivu neljä, Bransomen kahvin mainos vaikka. Onko teillä se nyt siinä? Hyvä.

Puhelin surisi.

ETÄINEN ÄÄNI

- Minä vastaan, professori sanoi, mennen.

- B on puistonportti. Hyvä.

Hänen sormensa loikki ja löi pisteen toisen perään, vavisten.

- T on varakuninkaan linna. C on missä murha tapahtui. K on Knockmaroonin portti.

Hänen kaulansa löysä liha tutisi kuin kukon helтта. Kehnosti tärkätty kaulus työntyi esiin ja hän painoi sen rajulla liikkeellä takaisin liivien sisään.

- Haloo? *Evening Telegraph* täällä... Haloo? Kuka siellä?...Kyllä...

Kyllä...Kyllä...

-F:stä P:hen on reitti jonka Skin-the-Goat ajoi vaunua alibin vuoksi, Inchicore, Roundtown, Windy Arbour, Palmerston Park, Ranelagh. F. A. B. P. Käsitättekö? X on Davyn kapakka ylemmällä Leeson streetillä.

Professori tuli sisäovelle.

- Bloom puhelimessa, hän sanoi.

- Käskekää hänen painua helvettiin, toimittaja sanoi oikopäätä. X on Burken kapakka, ymmärrättekö?

NOKKELAA, SANGEN

- Nokkelaa, Lenehan sanoi. Sangen.

- Tarjoili sen heille kuumalla lautasella, Myles Crawford sanoi, koko kirotun historian.

Painajaisunen josta et koskaan herää.

- Minä näin sen, toimittaja sanoi ylpäesti. Olin paikalla. Dick Adams, hyväsydämisin saatanan corkilainen johon Jumala koskaan on puhaltanut elämän hengen, ja minä.

Lenehan kumarsi ilman hahmolle, ilmoittaen:

- Madam, I'm Adam. Saippukauppias.

- Historiaa! Myles Crawford huusi. Prince's streetin Vanharouva paikalla ensimmäisenä. Siitä tuli jonkin verran itkua ja hammasten kiristystä. Reklaamista vain. Gregor Grey sen suunnitteli. Se antoi hänelle alkusysäyksen. Sitten Paddy Hooper puhui Tai Pain ottamaan hänet Stariin. Nyt hän on touhuua Blumenfeldin kanssa. Siinä teille journalismia. Ja lahjakkuutta. Pyatt! Hän se oli kaikkien heidän isä.

- Sensaatiojournalismin isä, Lenehan vahvisti, ja Chris Callinanin lanko.

- Haloo? ... Tekö siellä? ... Kyllä, kyllä hän on täällä yhtä. Tulkaa itse tänne.

- Mistä nykyään löytyy vastaavia lehtimiehiä? toimittaja huusi. Hän paiskasi sivut alas.

- Nolvetin hekkelää, Lenehan sanoi O'Madden Burkelle.

- Sangen fiksua, O'Madden Burke sanoi.

Professori Mac Hugh tuli sisähuoneesta.

- Mitä voittamattomiin tulee, hän sanoi, näittekö että joitakin katukauppiaita oli tuomioistuimen edessä. . .

- Toki, J. J. O'Molloy sanoi innokkaasti. Lady Dudley käveli kotiin puiston kautta nähdäkseen kaikki viimevuotisen pyörremyrskyn kaatamat puut ja ajatteli ostaa Dublinia esittävän kuvakortin. Ja osoittautui, että se oli Joe Bradyn eli Numero Yhden eli Skin-the-Goatin muistokortti. Aivan varakuninkaan linnan edessä, kuvitella!

- Pelkkää koukku- ja silmäosastoa, Myles Crawford sanoi. Pyhh! Lehdistö ja lakimieskunta! Sanokaa joku nykyisestä asianajajakunnasta joka vetäisi vertoja niille kavereille, kuten Whitesidelle, Isaac Buttille, hopeakieliselle O'Haganille? Hä? Äh, kirottua hölynpölyä! Toisen luokan tavaraa!

Hänen suunsa jatkoi puhumatonta nykimistään muodostaen hermostuneita halveksunnan koukeroita.

Tahtoisiko kenkään tuota suuta suudeltavakseen? Mistä tiedät? Miksi sitten kirjoitit sen?

RIIMIT JA RATIOT

Suuta, kuuta. Mitä kuuta, antoi suuta. Vaiko kuuta, monesko mitäsuuta? Jotain kyllä. Suuta, puuta, luuta, muuta uuta! Riimit: kaksi miestä samanlaisessa asussa, samannäköiset, kaksi kertaa kaksi.

..... *la tua pace*
..... *che parlar ti piace*
. . *mentreche il vento, come fa, si tace.*

Hän näki heidät kolme kertaa kolme, lähestyvät tytöt, vihreässä, ruusunpunassa, ruosteenkarvaisessa, toisiinsa kietoutuneina, *per l'aer perso* malvassa, purppurassa, *quella pacifica oriafiamma*, pyhän liekin kullassa, *di rimirar fe piu ardenti*. Mutta minä vanhat miehet, katuvaiset, lyijyjalkaiset, yön alapimeänpuolella: suu kuu: lohtu kohtu.

- Puhukaa itse puolestanne, O'Madden Burke sanoi.

RIITTÄÄ KULLEKIN PÄIVÄLLE . . .

J. J. O'Molloy, kalvaasti hymyten, otti kapulan vastaan.

- Parahin Myles, hän sanoi viskaten savukkeensa syrjään, sinä tulkitset väärin minun sanani. Minä en, nykyiselläni ohjeistettuna, lainkaan edusta kolmatta ammattia ammattina, mutta sinun on corkilaiset jalkasi juoksevat sinut sivuun asiasta. Mihin unohtuivat Henry Grattan ja Floodi ja Demosthenes ja Edmund Burke? Ignatius Gallaherin me kaikki tunnemme, kuten chapelizodilaisen pomonsakin, roskalehdistön Harmsworthin, sekä amerikkalaisen serkkunsa Boweryn viemärilehdestä puhumattakaan *Paddy Kellys's budgetista*, *Pue's Occurrencesista* ja valppaasta ystävästämme *The Skibereen Eaglesta*. Miksi sotkea asiaan sellainen lainopillisen kaunopuheisuuden mestari kuin Whiteside? Riittää kullekin päivälle oma päivälehtensä.

NUO PÄIVÄT MENNEHET EI KOSKAAN PALAA

- Grattan ja Flood kirjoittivat juuri tähän samaiseen lehteen, toimittaja huusi hänelle päin naamaa. Irlantilaiset vapaaehtoiset. Missä te olette nyt? Perustettu 1763.

Tri Lucas. Keitä teillä nyt on sen veroisia kuin John Philpot Curran! Pyhh!

- No jaa, J. J. O'Molloy sanoi. Bushe Kuninkaan Neuvonantaja, esimerkiksi.

- Bushe? toimittaja sanoi. No, niin: Bushe, niin. Hänellä on aavistus samaa veressään. Kendal Bushe ei aan tarkoitan Seymor Bushe.

- Hän olisi istunut penkillä jo aikapäivää, professori sanoi, ellei . . . Vaan mitä siitä.

J. J. O'Molloy kääntyi Stephenin puoleen ja sanoi hiljaa ja hitaasti:

- Muuan viimeistellyimpiä lauseita mitä uskoakseni olen eläessäni kuullut kirposi Seymor Bushen huulilta. Se oli siinä veljensurmajutussa, Childsin murhajutussa, Bushe puolusti häntä.

Ja valoi korvieni soliin.

Miten hän muuten sai tietää sen? Hänhän kuoli nukkuessaan. Tai se toinen tarina, pedosta jolla oli kaksi selkää?

- Mikä se oli? professori kysyi.

ITALIA, MAGISTRA ARTIUM

- Hän puhui todistusmenettelystä, J. J. O'Molloy sanoi. roomalaisesta oikeudesta aiemman, Mooseksen lain, *lex talionis* vastakohtana. Ja hän mainitsi Michelangelon Mooseksen vatikaanissa.

- Ha.

- Pari hyvinvalittua sanaa, Lenehan johdatteli. Hiljaisuus!

Tauko. J. J. O'Molloy otti savukekotelonsa esiin.

Väärä hälytys. Jotakin aivan tavanomaista.

Sanansaattaja otti miettiväisenä esiin tulitikkurasiansa ja sytytti sikarinsa.

Olen sen jälkeen usein tuota merkillistä aikaa muistelllessani ajatellut, että juuri tuo pieni teko, sinänsä arkipäiväinen, tuo tuon tulitikun sytyttäminen, tuli sittemmin määräämään meidän kummankin elämienn koko senjälkeisen radan.

VIIMEISTELTY LAUSE

J. J. O'Molloy jatkoi, sanansa valaen:

- Hän sanoi siitä: *tuo kivinen kuva jäätynyttä musiikkia, sarveikas ja hirmuinen, ihmishahmon jumalaisen, tuo viisauden ja profetian ikuinen symboli joka, jos mikään minkä kuvanveistäjän mielikuvitustai käsi koskaan on marmoriin veistänyt sielunilmentämää ja sieluailmentävää on arvollinen elämään, on arvollinen elämään.*

Hänen hoikka kätensä aaltona myötäili kaikua ja putousta.

- Hienoa! Myles Crawford sanoi oitis.

- Jumalainen puhkaus, O'Madden Burke sanoi.

- Pidätkö siitä? J. J. O'Molloy kysyi Stepheniltä.

Stephen, veri kielen ja eleen sulouden hurmaamana, punastui. Hän otti savukkeen kotelosta. J. J. O'Molloy tarjosi koteloaan Myles Crawfordille. Lenehan syytti heidän savukkeensa kuten aiemmin ja pokkasi pokaalinsa, sanoen:

- Kiitobus paljobus.

KORKEASTI MORAALINEN MIES

- Professori Magennis puhui minulle teistä, J. J. O'Molloy sanoi Stephenille. Mitä te oikeasti ajattelette siitä hermeetikkoryhmästä, opaalisien hämyn runoilijoista: mestarimystikko A. E:stä? Blavatskyn eukkohan sen aloitti. Hen oli melkoinen juonipussi hen. A. E. on kuulemma kertonut jollekin jenkkihaastattelijalle että tulitte hänen luokseen pikkutunneilla kysymään häneltä tietoisuuden tasoista. Magennis uskoo että teidän on täytynyt vetää A. E. :tä höplästä. Siinä meillä on erittäin korkeasti moraalinen mies, Magennis.

Puhuu minusta. Mitä hän sanoi? Mitä hän sanoi? Mitä hän sanoi minusta? Älä kysy.

- Ei kiitos, professori MacHugh sanoi, viitaten savukekotelon syrjään. Hetkinen vain. Antakaa kun sanon yhden asian. Hienoin koskaan kuulemani puhetaidon näyte oli muudan puhe, jonka John F. Taylor piti yliopiston historiallisessa yhdistyksessä. Hra Tuomari Fitzgibbon, nykyinen vetoomusoikeuden presidentti, oli puhunut ja väittelyn kohteena ollut kirjoitus oli essee, jossa kannatettiin (uutta siihen aikaan) iirinkielen elvyttämisen asiaa.

Hän kääntyi Myles Crawfordin puoleen ja sanoi:

- Sinä tiedät Gerald Fitzgibbonin. Niinpä voit kuvitella hänen puheenvuoronsa tyylin.

- Hän istuu Tim Healyn kanssa, J. J. O'Molloy sanoi, niin huhutaan, Trinity Collegen kiinteistökomiteassa.

- Hän istuu pikku söpöliinin kanssa, Myles Crawford sanoi, jolla on lapsenkolttu päällä. Jatka. Niin?

- Se oli, huomatkaa, professori sanoi, täysinoppineen rektorin puhe, täynnä suopeaa kopeutta, joka jalostetulla sanonnallaan valoi en nyt sano hänen vihansa maljoja mutta valoi kuitenkin ylpeän halveksuntansa uuden liikkeen ylle. Se oli uusi liike siihen aikaan. Me olimme heikkoja, siksi arvottomia.

Hän sulki pitkät ohuet huulensa hetkeksi mutta, innokkaana jatkamaan, nosti ojennetun kätensä silmälaseihinsa ja – vapisevin peukaloin ja nimettömin kevyesti mustia kehyksiä koskettaen – vakautti ne uuteen polttopisteeseen.

IMPROMPTU

Arkisävyyn hän suuntasi sanansa J. J. O'Molloylle:

- Taylor oli tullut sinne, tietäkäätte, sairastuvuoteelta. Että hän olisi valmistanut puhettaan sitä en usko sillä salissa ei ollut yhden yhtäkään pikakirjoittajaa. Hänen tummia laihoja kasvojaan kehysti takkuinen parrankasvu. Hän kantoi löysää valkoista silkkistä kaulaliinaa ja ylisummaan hän näytti (sitä kuitenkaan olematta) mieheltä, joka tekee kuolemaa.

Hänen katseensa kääntyi oikopäätä joskin hitaasti J. J. O'Molloyn kasvoista kohti Stephenin vastaavia ja sitten painui oikopäätä lattiaan, hakevana. Hänen kiilloton pellavakauluksensa näkyi hänen kumartuneen päänsä takaa, hänen hupenevan tukkansa tahraamana. Yhä hakien hän sanoi:

- Kun Fitzgibbonin puhe oli päättynyt, John F. Taylor nousi vastaamaan. Lyhyesti, sikäli kuin kykenen palauttamaan ne mieliini, hänen sanansa olivat nämä.

Hän nosti päätään päättäväisesti. Hänen silmänsä jäivät vielä kerran miettimään. Neuvottomia nilviäisiä ui paksuissa linseissä edes takaisin, ulospääsyä hakien.

Hän aloitti:

- Herra puheenjohtaja, hyvät naiset ja herrat: Suuri oli ihailuni kuunnelllessani huomautuksia, jotka Irlannin nuorisolle omisti tuokio sitten oppinut oppinut ystäväni. Tuntui kuin minut olisi siirretty maahan, joka on kaukana tästä maasta, aikaan etäällä tästä ajasta, ikään kuin seisaisin muinaisessa Egyptissä ja kuuntelin jonkin tuon maan ylipapin puhetta, joka oli osoitettu nuorelle Moosekselle.

Hänen kuulijansa pitivät savukkeitaan kuunteluasennoissa, niiden savujen kohoillessa hentoina vanoina, kukoistaessa hänen puheensa keralla. *Ja kohotkoot kiemuraiset. Jaloja sanoja tulossa. Ole tarkkana. Voisitko itse yrittää laatiaaa vastaavaa?*

- Ja oli kuin olisin kuullut tuon egyptiläisen ylipapin äänen hohoavan vastaavaa kopeutta ja vastaavaa ylpeyttä kaikuvana. Kuulin hänen sanansa ja niiden merkitys ilmeni minulle.

KIRKKOISILTÄMME

Minulle ilmeni, että ne asiat ovat hyviä jotka silti ovat turmeltuneita joita enempää jos ne olisivat täydellisen hyviä kuin liioin elleivät ne olisi hyviä voisi turmella. Äsh, hemmetti soitokoon. PyhääAugustinusta.

- Miksi te juutalaiset ette omaksu meidän kulttuuriamme, meidän uskontoamme ja meidän kieltämme? Te olette paimentolaisten heimo; me olemme mahtava kansa. Teillä ei ole kaupungeja eikä vaurautta: meidän kaupunkimme ovat ihmisyyden hunajakennoja ja meidän kaleerimme, kolmisoudut ja nelisoudut, kaikenlaisin kauppatavaroin lastattuina kyntävät koko tunnetun maanpiirin vesiä. Te olette vasta nousseet primitiivisistä oloista: meillä on kirjallisuus, papisto, ikiaikainen historia ja valtiojärjestys.

Niili.

Lapsi, mies, kuva.

Niilintörmällä lapsimariat polvistuvat, papyrusruokokehto: mies .oiva koitoksessa: kivisarvinen, kivipartainen, sydän kiveä.

- Te rukoillette paikallista ja hämärää epäjumalaa: meidän temppelimme, majesteettiset ja mystilliset, ovat Isiksen ja Osiriksen, Horuksen ja Ammon Ran asuinsijoja. Teidän on orjuus, pelko ja nöyryys: meidän ukkonen ja meret. Israel on heikko ja vähälukuiset sen lapset: Egypti on sotajoukko ja kauhistuttavat sen aseet.

Maankiertäjiksi ja päivätyäläisiksi kutsutaan teitä: maailma vapisee meidän nimeämme.

Vaimea nälän röyhtäys viilsi katkon hänen puheeseensa. Hän nosti äänensä sen yli rohkeasti:

- Mutta, hyvät naiset ja herrat, jos nuori Mooses olisi kuunnellut ja hyväksynyt tuon elämännäkemyksen, jos hän olisi painanut päänsä ja painanut tahtonsa ja painanut henkensä tuon kopean nuhteen edessä, hän ei milloinkaan olisi tuonut valittua kansaa pois orjuuden talosta eikä seurannut pilvipatsasta päivin. Hän ei milloinkaan olisi puhunut ikuisen kanssa salamoiden keskellä Siinain vuorella eikä milloinkaan laskeutunut innoituksen valo kasvoistaan loistaen ja kantaen käsivarsillaan lain tauluja, lainsuojattomien kielellä kaiverrettuja.

Hän lopetti ja katsoi heitä, nauttien hiljaisuudesta.

PAHAENTEISTÄ - HÄNELLE!

J. J. O'Molloy sanoi, ei vailla pahoittelua:

- Ja kuitenkin hän kuoli luvattuun maahan pääsemättä.

- Äkillinen–kohdatessaan–joskin–pitkittyneen–taudin–nojalla–monasti – ennakkoon–aivasteltu–poismeno, Lenehan lisäsi. Ja suuri tulevaisuus takanaan.

Paljaiden jalkojen sotajoukon kuultiin rynnistävän pitkin eteiskäytävää ja läpsyttävän portaita ylös.

- Tämä on puhetaitoa, professori sanoi kiistämättömästi. Tuulen viemää.

Joukot Mullaghmastissa ja Taralla kuninkaiden. Maileittain solien korvia. Tribuunin sanat, neljään tuuleen huudetut ja hajotetut. Kansa suojassa hänen äänensä sisällä.

Kuolleen melun. Akasan kronikka kaikesta mitä koskaan missään milloinkaan oli.

Rakasta ja ylistä häntä: minua älä enää.

Minulla on rahaa.

- Hyvä herrat, Stephen sanoi. Seuraavana kohtana esityslistalla saanko ehdottaa että kokous nyt hajaantuu?

- Saatte minut haukkomaan henkeäni. Ei kai sattumoisin ole kyse ranskalaisesta kohteliaisuudesta? O'Madden Burke kysyi. On se hetki päivän, luulen ma, jolloin viiniruukku, vertauskuvallisesti puhuen, on anteliaimmillaan Muinahisessa majatalossa.

- Niin olkoon asia ja olkoon se tällä päätöksellä päätetty. Kaikki jotka ovat puolesta sanovat kyllä, Lenehan julisti. Ne jotka vastaan, ei. Julistan asian päätetyksi. Ja mihinkä nimenomaiseen juottovajaan? . . . Itse heitän ääneni Mooney'sin puolesta!

Hän johti joukkoa, nuhdeskellen:

- Me kieltäydymme ankarasti nauttimasta väkeviä vesiä, emmekö kieltäydykin? Kyllä, emme kieltäydy. Emme millään ilveen muotoa.

O'Madden Burke, tiivistä hänen perässään seuraten ja häntä sateenvarjollaan toverillisesti survaisten, sanoi:

- Hakkaa päälle, Macduff!

- Lastu vanhasta hirrestä! toimittaja huusi taputtaen Stepheniä olalle.

Menkäämme. Missä ne kirotut avaimet ovat?

Hän kopeloi taskuaan, vetäen esiin rypistyneet konekirjoitusliuskat.

- Suu ja sorkka. Tiedän. Hoituu kyllä. Menee sisään. Missä ne ovat? Hoituu kyllä.

Hän tunki liuskat takaisin ja meni sisähuoneeseen.

TOIVOKAAMME

J. J. O'Molloy, jo lähtemäisillään hänen peräänsä, sanoi hiljaa Stephenille:

- Toivottavasti elätte niin kauan että näette sen julkaistuna. Myles, hetkinen.

Hän meni takahuoneeseen ja sulki oven perässään.

- Tulkaa, Stephen, professori sanoi. Se on hieno, eikö vain? Siinä on profeetallista näkemystä. *Fuit Ilium!* Tuulisen Troijan tuho. Tämän maailman kuningaskunnat. Välimeren valtiat ovat fellaheja tänään.

Ensimmäinen lehtipoika tuli läpsytellen portaita alas heidän kannoillaan ja ryntäsi kadulle, kirkuen:

- Ravierikois!

Dublin. Minulla on paljon, paljon oppimista.

He kääntyivät vasempaan pitkin Abbey streetiä.

- Minullakin on näky, Stephen sanoi.

- Niin? professori sanoi jättäen askeleen väliin tavoittaakseen saman tahdin.

Crawford tulee perästä.

Toinen lehtipoika ampaisi heidän ohitse, kirkuen juostessaan:

- Ravierikois!

RAKAS RÄHJÄINEN DUBLIN

Dublinilaisia.

- Kaksi dublinilaista Vestan neitsyttä, Stephen sanoi, vanhanpuoleista ja hurskasta, ovat asuneet viisikymmentä ja viisikymmentäkolme vuotta Fumbally's lanella.

- Missä se on? professori kysyi.

- Blackpittsin lähellä.

Kostea yö läyhkää nälkäiselle taikinalle. Seinää vasten. Kasvot kiiltäen talinkeltaisina hänen parkkumihuivinsa alla. Raivoiset sydämet. Akasan kronikka. Nopeammin, kultu!

Eteenpäin nyt. Uskalla. Tulkoon elämä.

- He haluavat katsella Dublinin näkymiä Nelsonin pylvään huipulta. He säästävät kolme shillinkiä ja kymmenen penniä punaiseen tinaiseen säästölippaaseen. He heristävät kolmen pennin kolikot ja kuusipenniset ulos ja keplottelevat pennit ulos veitsenterällä. Kaksi ja kolme hopeaa ja yksi ja seitsemän kuparia. He pistävät myssyn päähänsä ja ottavat sateenvarjon mukaan siltä varalta että alkaisi sataa.

- Viisaita neitsyitä, professori Mac Hugh sanoi.

KARUA ELÄMÄÄ

- He ostavat yhden ja neljänpennin edestä sylttyä ja neljä viipaletta leipää pohjoisesta kaupunginruokalasta Marlborough streetiltä, neiti Kate Collinsilta, omistajattarelta... He ostavat neljä ja kaksikymmentä kypsää luumua tytöltä Nelsonin pylvään juurelta sammuttaakseen syltystä koituneen janon. He antavat kaksi kolme pennin kolikkoa herrasmiehelle sisäänpääsillä ja alkavat hitaasti taapertaa ylös kierreportaita, ähkyen, toisiaan kannustaen, pimeää peläten, huohottaen, toisen kysyessä toiselta onko sinulla se syltty, ylistäen Jumalaa ja Siunattua Neitsyttä, uhaten pudota, tähyillen ilma-aukoista. Kunnia olkoon Jumalalle. Eivät olisi osanneet kuvitellakaan että se oli niin korkea.

Heidän nimensä ova.t Anne Kearns ja Florence Mac Cabe. Anne Kearnsilla on noidannuoli johon hän hieroo Lourdesin vettä jota hän on saanut eräältä rouvalta joka

sai pullollisen eräältä passionisti-isältä. Florence MacCabe nauttii kotletin ja pullon tupla X:ää illalliseksi joka sunnuntai.

- Antiteesi, professori sanoi ja nyökäten kahdesti. Vestan neitsyitä. Saatan nähdä heidät. Mikä meidän ystäväämme viivyyttä?

Hän kääntyi.

Joukko keikkelehtiviä sanomalehtipoikia ryntäsi portaita alas, koikkelehtien kaikkiin suuntiin, kirkuen, valkoiset lehtensä lepattaen. Heti heidän perässään portaille ilmaantui Myles Crawford, hattunsa kehänä tulipunaisten kasvojensa ympärillä, hänen puhuessaan J. J. O'Molloy'n kanssa.

- Tänne näin, professori huusi ja heilutti kättään.

Hän lähti taas matkaan kävellen Stephenin rinnalla.

BLOOMIN PALUU

- Kyllä, hän sanoi. Saatan nähdä heidät.

Hra Bloom, hengästyksissään, villien lehtipoikain pyörteeseen lähellä *Irish Catholicin* ja *Dublin Penny Journalin* toimistoa joutuneena, huusi:

- Crawford! Hetkinen!

- *Telegraph*! Ravierikois!

- Mitä nyt? Myles Crawford sanoi astuen askelen taapäin.

Lehtipoika huusi päin hra Bloomin naamaa:

- Hirvittävä murhenäytelmä Rathminesissa! Palkeet purivat pikkulasta!

KESKUSTELU TOIMITTAJAN KANSSA

- Tämä ilmoitus vain, hra Bloom sanoi työntyen portaita päin, puhkuen ja ottaen leikkkeen taskustaan. Puhuin hra Keyesin kanssa juuri äsken. Hän sanoo kyllä uudistavansa kahdeksi kuukaudeksi. Sen jälkeen hän katsoo. Mutta hän haluaa huomion kiinnittämiseksi puhvin myös *Telegraphiin*, lauantain vaaleanpunaiseen. Ja hän haluaa sen kopioituna jos ei ole liian myöhäistä sanoin neuvosmies Nannetille Kilkenny Peopletsa. Saan sen käsiini kansalliskirjastosta. Avainten talo, käsitättekö, house of keys? Hänen nimensä on Keyes. Sanaleikki nimestä, nähkääs. Mutta hän käytännöllisesti katsoen lupasi uudistaa. Mutta hän vain haluaa pikku puhvin. Mitä minä sanon hänelle, herra Crawford?

S.P.P.

- Sanotteko hänelle että saa pussata persettäni? Myles Crawford sanoi sohaisten kädellään sanojensa korostukseksi. Kertokaa se hänelle tallinraikkaana.

Vähän hermostunut. Paras varautua myrskyyn. Kaikki matkalla ryypylle. Käsikoukkua. Lenehan perässä metsästävänsä itselleen siipeä. Tavanomaista lässytystä. Onkohan tuo nuori Dedalus liikkeellepaneva voima. Hyvät kengät hänellä tänään jalassa. Viime kerran kun näin hänet häneltä näkyivät kantapäät. Kävellyt sonnassa jossain. Huolimaton poika. Mitä hän teki Irishtownissa?

- Hyvä, Bloom sanoi ja hänen silmänsä palasivat takaisin, jos saan piirroksen luulisin että se on lyhyen puhvin arvoinen. Hän antaa reklaamin, uskoisin. Sanon hänelle. . .

P. K. I. P.

- Saa pussata kuninkaallista irlantilaista persettäni, Myles Crawford huusi äänekkäästi olkapäänsä yli. Milloin vain sopii, sanokaa hänelle niin.

Hra Bloomin seistessä punnitsemassa sanottua ja hymyilemäsillään hän astui nykien eteenpäin.

JOSTAIN MISTÄ PUHALTAA

- Nulla bona, Jack, hän sanoi ja nosti käden leukaansa. Olen tätä myöten. Itsekin ollut pinteessä. Vasta viime viikolla etsin jotakuta takaamaan vekselin. Valitan, Jack. Saat luvan hyväksyä tahdon tekojen asemesta. Koko ja puolestakin toista sydäimestä, jos vain saisin puhallettua hintaa jostakin.

J. J. O'Molloy'n kasvot venähtivät ja hän käveli edelleen ääneti. He saivat toiset kiinni ja kävelivät rinnatusten.

- Syötyään syltyn ja leivän ja pyyhittyään kaksikymmentä sormeaan paperiin johon leipä oli käärittynä he menevät lähemmäs kaidetta.

- Jotakin sinulle, professori selitti Myles Crawfordille. Kaksi vanhaa dublinilaisnaista Nelsonin pylvään päällä.

JA MIKÄ PYLVÄS! – SITÄHÄN LYLLERTÄJÄKIN SANOI

- Se on uutta, Myles Crawford sanoi. Siinä on ainesta. Ulkona hurvittelemassa. Kaksi vanhaa noita-akkaa, mitä?

- Mutta he pelkäävät että pylväs kaatuu, Stephen jatkoi. He näkevät katot ja kiistelevät siitä missä eri kirkot ovat: Rathminesin sininen kupoli, Aadamin ja Eevan, pyhän Laurence O'Toolen. Mutta heitä huimaa kun he katsovat ja niin he vetävät hameensa ylös.

NUO HIEMAN KESYTTÖMÄT NAISENPUOLET

- Seis nyt, Myles Crawford sanoi. Ei mitään runollisia vapauksia. Ollaan sentään arkkiihiippakunnassa.

- Ja istuvat raidallisten alushameidensa päälle ja tirkistelevät käsipuolen avionrikkojan patsasta.

- Käsipuolen avionrikkojan, professori huusi. Tuo on hyvä. Ymmärrän yskän. Ymmärrän mitä ajatte takaa.

NAISET LAHJOITTAVAT DUBLINILAISILLE VAUHTIPILLEREITÄ NOPEITA METEOREJA, USKOTAAN

- Siitä heiltä venähtää niska, Stephen sanoi, ja he ovat liian väsyneitä katsoakseen ylös tai alas tai puhuakseen. He asettavat luumupussin keskelleen ja syövät luumuja siitä, yhden toisensa jälkeen, pyyhkivät nenäliinallaan suustaan tihkuvan luumumehun ja sylkevät luumunkiviä hitaasti kaiteiden välistä.

Hän päästi äkkinäisen äänekkään nuoren naurun päätökseksi. Lenehan ja O'Madden Burke kuulivat, kääntyivät, vinkkasivat ja jatkoivat kadun yli kohti Mooney'siä.

- Loppu? Myles Crawford sanoi. Mikäli he eivät mitään pahempaa tee.

SOFISTI TUKKII KOPEAN HELENAN KUONON SPARTALAISET KIRISTELEVÄT POSKIHAMPAITAAN ITHAKASSA PEN ON SUOSIKKI

- Tuotte mieleeni Antistheneen, professori sanoi, Georgiaan oppilaan, sofistin. Hänestä sanotaan että oli mahdotonta tietää, oliko hän katkerampi muita vai itseään kohtaan. Hän oli aatelismiehen ja talonpoikaisnaisen poika. Ja hän kirjoitti kirjan jossa hän otti kauneuden palmun argolaiselta Helenalta ja ojensi sen Penelope raukalle.

Poor Penelope. Penelope Rich.

He valmistautuivat ylittämään O'Connell streetin.

HALOO, KESKUS!

Eri pisteissä pitkin kahdeksaa linjaa raitiovaunut seisoivat kiskoillaan laahaajat liikkumatta, menossa .tai tulossa Rathminesista, Rathfarnhamista, Blackrookista, Kingstownista ja Dalkeysta, Sandymount Greenistä, Ringsendistä ja Sandymount Towerista, Donnybrookista, Palmerston Parkista ja Upper Rathminesista, kaikki liikkumatta, lyhytsulun rauhoittamina. Vuokravaunut, ajurinvaunut, kuormavaunut, postivaunut, yksityiset kiesit, ilmastoidut mineraalivesirattaat ratisevine pullokoreineen, ratisevat, vierivät, hevostenvetäminä, nopeasti.

MITÄ? - JA VASTAAVASTI - MISSÄ?

- Mutta mikä sille nimeksi? Myles Crawford kysyi. Mistä he saivat luumut?

VERGILIAANISTA, SANOO PEDAGOGI.

FUKSI ANTAA ÄÄNENSÄ VANHALLE MOOSEKSELLE

- Pannaan sille, hetkinen, professori sanoi, avaten hulppeat huulensa ammolleen, tuumiakseen. Pannaan sille nimeksi, tuota noin noin. Pannaan: *deus nobis haec otia fecit*.

- Ei, Stephen sanoi, minä panen sille nimeksi *Palestiina Pisgahin Vuorelta eli luumuvertaus*.

- Ymmärrän, professori sanoi.

Hän nauroi hereästi.

- Ymmärrän, hän sanoi uudestaan mielissään. Mooses ja luvattu maa. Mehän hänelle sen idean annoimme, hän lisäsi J. J. O'Molloylle.

HORATIO ON KATSEENVANGITSIIJA TÄNÄ KAUNIINA
KESÄKUISENA PÄIVÄNÄ

J. J. O'Molloy katsahti raukeasti sivusilmin patsasta kohti ja pidättyi
virkkamasta mitään.

- Ymmärrän, professori sanoi.

Hän pysähtyi sir John Grayn kiveyssaarekkeelle ja tähysi etähälle Nelsoniin
päin kuivan hymynsä verkkojen läpi.

HUPENEVAT SORMET OSOITTAUTUVAT LIIAN KIIHOTTAVIKSI
RAISUILLE MUMMELEILLE. ANNE HÖPERÖI, FLO HAPERÖI – VAAN
SAATAMMEKO SOIMATA HEITÄ?

- Käsipuoli avionrikkoja, hän sanoi hymyillen ankarasti. Kutkuttaa minua,
täytyy sanoa.

- Kutkutti mummoja myös, Myles Crawford sanoi, jos Kaikkivaltiaan totuus
tiedettäisiin.